

פרשת קרח - גלג' - ויכ'סר.

הצחוק וההצגה בפדלג'נו ~~ה~~ בפדלג'נו נקראת אשמו, קורח.
 וצ'ג'י, והתרכז א ארז מהאנשים האחרים בפרשת שבוע
 אורו בעת הצדדים אך נעלם האורו אחר-כך - ודיא
 און בן פלג. וכן כבוד:

"ויקח קרח בן יצחק בן קהת בן לוי וצורן ואבירים
 בן אלעזר ואון בן פלג בן ראובן."

בהמשך הפרשה ובשיאיה שבה פאפ'ה הארץ את פיה און
 פואל'ם את קרח, צורן, אבירים ואר כ' צורן שוב ושוב.
 אך ~~אז~~ און בן פלג משבט ראובן לא שמע'ם לוי, זו הפעם
 ה'חציה בכל הנגיד'ך למולא מוכבר.

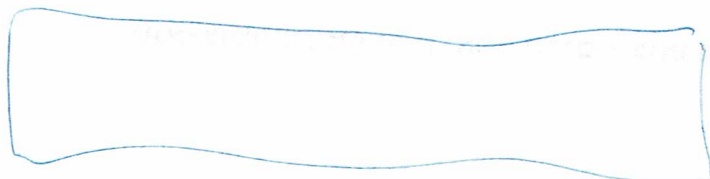
אומר הלא במק' אביר, פרק ב':
 "אל תפדו מן הצבור"

וצור און נצטוו'נו בפרשת משפטים:
 "לא תהיה אחרי רבים לקצור"

ואנחנו יש פירושים אחרים וסנ' הכל'ם הלא, אכל
 שנים תפ'ים בט הצדור, והלא'י מ' כן פושים
 כביכול ומ' לא.

בואו נקרא מה שאומר האמרא בנושא של
 און בן-פלג: בסנהדרין צל קט, צמור ג':

← ברשותכם אקריא את התרגום העברי כיוון ~~ל~~
 שהצו-ש' בן און לאשר צו'ת כאן בארמית:

בצורה האגריוזית קח גמנעות" אלם ילכו
לשמור את הכלל הל"י האל"י הראשון.
כל אחד מאיתנו חושב שיש לפעול, לפתח'ק מאזם
זה או אחר, מקבוצה זו או אחרת, וכ'אז כלל.

~~הוא הראשון~~
יום הל"י של השלול היה כל' סיון. כמה
צברים קרו לנו ביום זה בגולציות אלם ילכו.
הראשון שבזוה ע'א, במחילה אסתר;
= ו'קראו סופר' וימך בעה היה'א בחודש הל'י
הוא חודש סיון בשלושה אלפים בו ו'כתב כל
אלה צווי'ה מרצ'י אל' ה'פוזים... אל' נמן נמך
ל'פוזים אל' בכל ע'ר וע'ר ל'פוז' ו'פוז' א'
נפס... =

כלבד כ- ספט' שני, בשנת ג'ל (1940) הוצ'עו הרוס'ים
לאלפ' הפל'ים ה'פוזים בג'ל'צ'ה המזרח'ה שהם יבול'ם
זהיר'ם באזרח'ם רוס'ים, והרב שני'ה אלם - ה'א'צ'ק'
* מאנ'אור'ם ~~אל~~ יע'ל זכס שלא "רלמו. ג'א'ל שג'
קוצ' של אורה שני - כ' סיון - ה'ז'ו הרוס'ים
לס'ב'ר את כל אלה שלא נלמו. ה'ז'ו'ים ראו בכך
גז'רה א'ורה אך הרב אשר זכס שיום זה מוכן
לס'בה ונמני לא גז'אנה רעור - בהסתמך אל
מה שקראנו בעה נמג'ל' אסתר.
צבר'ו נשאר'ו סמו'ים ע' סיון שני לאחר מכן.
כבש ~~אל~~ ~~ה'פוז'ים~~ ה'נאצ'ים ימ"ל את האזור וכל
ה'נאצ'ים בה נהרג'ו אל ק'צו'ם הלם.
בזוז שכל נאלי' שאלו לס'ב'ר נשאר'ו בח"ם.

באוגו מאדיר, כא סיון, השלול נחצחא בזמ
 קר אפי וירון אונאר ע"י מבאים ערביים.
 הי"ן אגמול עם ששפי חוקק'ל בביתם של
 פורי האלה - הרב אורי ויהודים צסברג ש'צאלו
 למ"ם טובים אדרכים.

מל"ם לא פיז לנו אך חכמות היתה חיונה.
 נכנסו ויצאו מתחמים כל הלא הספקה. קשה
 אמלב על משהו - לפתור בדולא הער' - שלא
 הכיר במחבר זה או אחר את משמח צסברג.
 אך קל לנו חכמות עם הארז מאימן. מה
 נהנת"חסור שלנו עם אחריים שלא במנהיגותינו?
 לא'זה צו אני מקשיב'ם - זהרתיק מן הרע
 ופרוש מן היצבור - או שאנחנו ניה' היצבור
 ונחפש צרכים רבות ושונות ~~לצורך~~ לצרכי אחריים
 אלינו?
 או זהפגל באמצע?

הבחירה לא ~~היא~~ קלה. אך צבר אחז נצחה
 זי חשב לצבור:
 בסרט-עקב" ושוב ב"כ- גבוא" אנו מצטווים
 אלכר בצרכו של ה'.
 כפ' שכותב מחבר, ספר מ'נוך:
 = מהי הקב"ה נקרא "רחוק" אלף אלה הנה רחוק.
 מהי הקב"ה נקרא "צדק" אלף אלה הנה צדק =
 וכן נראה.

צומח' ש'ל עור צומח:
 במביל ערבי' און אוריס: בבירכה השנה -
 = במור אמה ה' אורב עמו 'שכול =
 ערבה הי' מוס' ערבי' ש' ספר הי'נו -
 - מה הי' נחב' אורב עמו 'שכול, א' אמה
 הי' אורב עמו 'שכול.
 צבר ש'קורח וצדק לא הי'נו, אך כ'רזה
 אשמו ש' און בן פלח בן הי'נו.

כפ' ש'אין ערד' מן הי'בור - 'ש להצ'יל
 לא לא להפ'ר' מן הי'בור. א' י'רז' אינו
 מ'ור - לא אלה ש'ם צדוק' א'ינו מסכ'מ'ם,
 וא' לא אלה ש'אין א'נו מסכ'מ'ם א'ינו.

הי'נו ע'מחה ג'צולה בערב ש'ב צולח.
 א'מח' הי' ב'ב'ז, וכל נ'ס'ון א'ק'ם
 י'א הי'נו נכ'לם. א'ן צבר כי'רז' מ'ור.
 ע'שומ' ע'ב'ן.

וא' נכ'בור ע'ח לה ~~ש'~~ עור נ'לך מ'באפ'ה
 ש' ש'וע לה ע'אור, ו'ש'ע'ב'ז' ע'אור, ו'ש'ע'ב'ז'
 (ש'ל) בע'ל'א ו'ב'טן ע'ר'ב ו'א'ר א'מן.